

טיכב התבלל סער העמה התכלה עתיק את הנהיצ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שלש אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ... (מו-ד) - לברד על הרעה כשם שמברד על המובה

נה זה הכתוב שופר אור על מאמר חכמינו ז״ל (ברכות נד:): ׳חייב אדם לברר על הרעה כשם שמברר על הטובה'. דהנה, רגילים אנו תמיד להודות להקב"ה על מה והוציאנו ממצרים. וכמו שציותה אותנו התורה (דברים טז. ג): 'למעז תזכור את יום צאתר מארץ מצרים'. הודאה זו היא הודאה שגם השכל מחייבו. הרי עבדים היינו פרעה במצרים. וכחמורים נדמינו. ובא הקב״ה וגאל אותנו מעבודת פרר ומכל השפלות שהיו מנת חלקינו. אולם כשהכתוב 'אנכי ארד ממר מצרים' עומד לנגד עינינו ורואים אנו שהקב״ה בעצמו מגלה ליעקב שהירידה הוא בגזירתו. יכולה התמיה להתעורר במחשבת קטני אמנה. שהרי אילו היתה שייר מציאות שהאומה ישראלית תרד מצריימה מרצונה החפשי. והרשות לשעבדם חינם היתה מלכתחילה בידי פרעה. כי אז אכן מובן ענין ההודאה על גאולתינו. כי גם אחר שהקב״ה לא היה נורם את שעבודינו ראה לנכוז לגאול אותנו. אר אם מלכתחילה לא היתה הרשות בידי פרעה לשעבדם אלמלא גזירתו של הקב״ה, והוא יתברך היה זה שסיבב שירד צקב מצריימה וישתעבדו זרעו בידי המצריים. אינו מובז עניז ההודאה. שהרי יש מקום טעוו: אל תשעבדינו ואל תגאלינו!

אמנם בפועל מחייבת אותנו התורה להודות על כך. ומידי יום עלינו לזכור יציאה זו פעמיים. ובהכרח שלא רק הגאולה היתה טובה עבורינו. אלא גם השעבור שקדם לה,וכבר אז עם בוא השעבוד הטיב עמנו הקב״ה, אכן בעיני בשר לא ראינו י אם השפלה תחת יד מצרים. הללו נהגו בנו מנהג הפקר, היכו בנו עד כלות ובכל ובכל את בנינו לתור הים. שחטו את בנינו כדי להתרחץ בדמם ר״ל, ובכל

אתבונז למודים מאת הרב אברהם דגיאל אבטטיין טלט״א, בעמיס סו ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעמ ורעים היו ימי שני חיי ... (מו-ח) - אושר החיים ש לבאר מדוע שאל פרעה את יעקב ׳כמה שני חייך׳, בדרך כלל אין זה השאלה

ראשונה ששואליז את האדם כשרואיז אותו. וכבר עמדו על זה הראשונים. ותי' **הדעת זקנים מבעלי התוס'** וז"ל: "מאד אתה נראה זקז ומלא ימים ויעקב השיבו אל תתמה על זה שהרי ימי שני חיי מעט אלא ע״י שרעים היו ימי שני חיי אני נראה זקז מרוב ימים". עכ"ל.

וכ״כ הרמב״ז: ״מעט ורעים היו ימי שני חיי - לא ידעתי טעם הזקן אבינו. מה מוסר הוא שיתאונז אל המלר. ומה טעם לאמר ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי. כי אולי עוד ישיגם ויחיה יותר מהם. ונראה לי כי יעקב אבינו זרקה בו שיבה והיה נראה זקו מאד. ופרעה תמה על זקנותו כי איז רוב אנשי זמנו מאריכים ימים כל כר. שכבר קצרו שנותם. ולכז שאל לו כמה ימי שני חייר. כי לא ראיתי כמותר זקז בכל מלכותי. אז צנה יעקב כי ימיו שלשים ומאת שנה, ואל יתמה בהם כי מעט הם כנגד שנות אבותיו זחיו יותר, אבל מפני היותם רעים בעמל ואנחה זרקה בו שיבה ונראה זקז מאר״. עכ״ל. הרי השאלה היה מכח שיעקב אבינו נראה כזקן מאוד.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Important and Relevant Halachos For Asarah B'Teves Asarah B'Teves on a Friday. This year, the fast day of Asarah B'Teves, the day that Nevuchadnetzar of Bavel began the siege against Yerushalayim, falls out next Friday. According to our calendar this is the only one of the four fast days that can fall out on a Friday, which brings with it some special halachos.

Tefillos and Krias Hatorah. Both by *Shacharis* and *Mincha* on the fast day, we recite Aneinu and read "ואחל", the regular fast day kriah. Extra care should be taken to ensure that Mincha is said well before sunset (shkiah) because the tefillah of Aneinu and the Kriah of V'yechal are not appropriate to be said on Shabbos. If *davening* was delayed, they may be said even after sunset. During Mincha we don't say Tachanun or Avinue Malkeinu (1). Mincha Gedolah on a Taanis. For those who daven Minchah Gedolah [early Minchah], ideally nothing should be said before the prescribed time in each city, including Ashrei and Krias Hatorah. If there is a strong need [i.e. a school davens with their talmidim and has an early Friday dismissal] Minchas Yitzchok (2) rules that they may start *davening Mincha* after midday (*chatzos*)

מאת הגאון מויד הדב ברוך הירשפלו שליטייא, מאת הגאון מיד הדב ברוך הירשפלו שליטייא, דאט כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

as long as Shemona Esrai will be said at the proper time. There might be room to be lenient even without a strong need (3). Washing for Shabbos. One is permitted to wash for Shabbos with warm water and soap as one does on a regular Friday (4). Haircuts and cutting nails are also permitted.

End of Fast. Even if *davening* is over before nightfall, everyone must fast till nightfall (צאת הכוכבים). If it's hard for a lady to wait for her husband to return from shul and make Kiddush, she can make Kiddush herself and eat a K'zayis of mezonos. Even though at the night-time *Kiddush* we preferably don't rely on *mezonos* to be called "Kiddush B'makom Seudah" [Kiddush with a minimal meal], in a time of need like this, one may be lenient.

Coffee or Snack Before Shabbos Meal. Some people cannot go straight from a fast day into a big Shabbos meal. They need a coffee and/or a small snack to proceed after a small wait to wash. The *beracha* on the wine will exempt the coffee from needing a *beracha*. Since the whole snack is to enable them to eat the meal properly, it is equivalent to "לפתוח מעיו", which is mentioned in *Poskim* as part of the meal and doesn't need a *beracha achrona*.

ביז הריחמים – תבליז מדף היומי – סנהדריז יב.

and we will have to טמא and we will have to מעברין את השנה מפני המומאה' - This טמא and we will have to מאוי מעברין את השנה מפני המומאה' rely on ארד the vear. adding an extra אדר we do not push off *Pesach* by being אדר the vear. adding an extra אדר The **שבות יעקב**. (שר"ת ח"א לד') was asked by one who had a chance to shake Lulav and Esrog, but knew he had a more מהודר one available to him later. Mav he push off the אתרוג מהודר and wait for the אתרוג מהודר to arrive. or is אריזיין מקדימיו more important than being מצוה Gemara that if not for the ימים טובים that we do not postpone מהודר it would be כדאי that we do not postpone מהודר it would be brought in a more מהודר way, without having to rely on טומאה דרויה. So, this proves being מקיים a *mitzvah* in a more הרויד fashion takes precedence over אריאין מקדימין

The מעלה sthe זריז when being זריז when being גברא athat one should display the מעלה when being מעלה of being מעלה of being מעלה of being מעלה א זריז און סיג און א זריזין אין א זריזין און א זריזין און א זריזין און א זריזין אין א זריזין אין א זריזין אין א זריזין אין א זריזין א זריזין און א זריזין אריזין אריזין א זריזין א זריזין אריזין א זריזין א זריזין א זריזין א זריזין א זריזין א זריזין א ז in the אדם. The איז זמן אדם The איז איז איז איז אין אדם savs if the איז זמן מצוה is בבקר. The איז אדם. If the איז אדם, one should fulfil i בתחלת הלילה. As soon as it's איז איז one should *daven אריב*. Even if later there will be a greater **מאירי**, וריזין ברוב עם is more important. The **מאירי** for a הוריות (א shows our היר a הוריות ג) says being a זריז, shows our השיבות for a מצוה and we are not just doing it by rote. He adds (יומא כרו), being a זריז, emulates the מדות our אבות. The אבות seems to be saving it's a אבוה אברא אדא אבות. The אבות ומעיד אין says it is best to wait for מקדש לבנה be saving it's a אבות since we are still in our Shabbos clothes and it's more befitting. ביאור הלכה savs that although מקדש לבנה ביחידות if one knows that later there will be a אריב איב he should wait. as בריב עם is more important. However, one shouldn't postpone for more than 10 days, as the weather migh

אלתנן savs that אריאיז מקדימין is of course only היוב מצוה on a הייד that is already הול but could be done later. So צדיון מקדימין means do it now. If the מצוה was not דריזין מקדימין does not apply. He uses this to say that giving a סלעים bis 5 סלעים for איז מקדימין הבן before the 30™ day, is not a הבין מקדימין before the 30™ day, is not a הריאין מקדימין applies וריאין מקדימין before the 30™ day, is not a atthough וריאין מקדימין applies to all *mitzvos*, there is a general ברית מפידה specifically by the *mitzvah* of ברית מילה to do it first thing in the morning. He explains that although אמני כל , since היום sat with Milah one is מילה not to delay this *mitzvah* at all. היום אינילה not to delay this *mitzvah* at all.

אריאין (only a אריאין), then we don't say אריאין. This is why we are not מקפיד to make weddings specifically first thing in the dav.

הרא היה אומי

(1) משנה ברורה תרביג. תרדיה (2) שו"ת מנחת יצחק וונג (3) עייו פוסקים שהביא שם (4) מ"ב תקנו

R' Asher Kalman Baron zt"l (Alei Veradim) would sav:

- אי יכול יוסף להתאפק - Yosef constantly scrutinized his behavior as to what degree he was permitted to act toward his brothers with what appeared to be the trait of vengeance. He acted like a stranger for he knew that this was necessary and he was doing so for Heaven's sake. But when he felt that he had reached the limit of what they deserved, from this point on it would already be forbidden for him to behave in this way. Therefore, he could suddenly no longer restrain himself."

Wishing a Special Mazel Tov to Meir & Shani Amsel on the Bar A Wise Man would say: "My best friend is the one who brings out the best in me." Hang on TIGHT to our Loving 's during all Mitzvah of their son Moshe the Challenges! * In Shul/B'Tfila too -Be Mkabel!

855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomavim.org

Shmuel "" & to the grandparents Reb Yisroel & Lori Safrin & Reb Avrohom & Chana Amsel

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

ମ୍ ୫ନ୍

ති

את פעולתו יתבדלו ממכם. אם כו היו בטוחים ש׳אנכי אעלך גם עלה׳. עכ״פ העבודה המוטלת עלינו היא לחיות עם האמונה בעודנו בחיים ש׳כל מה דעביד רחמנא לטב עביד'. והשמחה המתעוררת מאמונה זו היא מעין עולם הבא, כי בעולם הבא תהיה זו שמחתו. כשיווכח בגודל הטובה הגנוז בסאת יגונו. והמאמיז כבר יכול לזכות גם בעוה״ז במעין משמחה זו. והוסיף הדעת זקנים מבעלי התוספות וכת׳. שמכח זה נענש יעקב אבינו וז״ל: ״מדרש: בשעה שאמר יעקב מעט ורעים היו, אמר לו הקב״ה, אני מטתיך מעשו

ומלבז, והחזרתי לך דינה, גם יוסף, ואתה מתרעם על חייך שהם מעט ורעים, חייך שמנין התיבות שיש מן ויאמר עד בימי מגורי כך יחסרו משנותיר. שלא תחיה כחיי יצחק אביך. והם ל״ג תיבות, ובמנין זה נחסרו מחייו. שהרי יצחק חי ק״פ שנה ויעקב הי אלא קמ״ז״. עכ״ל. הרי מבואר מדבריו. שיעקב נענש שנתמעט ימיו ל״ג שנים כנגד התיבות שנאמרו כאז.

זאת עלינו להאמין כי אלקים חשבה לטובה, הוא זה שידע את הטוב הגנוז באלו

הרעות. וגם כשעוברים עלינו מצוקות שונות מוטל עלינו לדעת כי טובות המה,

ועלינו להודות להשי״ת עליהם באותה מידה של שמחה שבה אנו מודים אנו על

הטובה. אכז מאחר שהמצוקה מצד מהותה מעורר צער לכז מז הראוי שנתפלל על

ישועתינו. אבל כל עוד שאיז אנו נגאלים מוטל עלינו להודות גם על הצרה. כי

ללא ספק המציא לנו הקב״ה את הצרה כדי להטיב לנו. על אףשאין אנו מבינים

על מה ולמה ייחשב הרבר לטובה. וכר אמר דוד המלר ע"ה (תהלים קא. א): 'חסר

ומשפט אשירה לר ה' אזמרה'. ודרשו על זה חז"ל (ברכות ס:): 'אם חסר אשירה. ואם

משפט אשירה', היינו ביז כשזוכה אדם לראות את חסדי הבורא בעולם. וביז כשרואה

בעולם רק את גבורותיו, היינו משפטו, עליו להודות לבורא ואף לשיר לפניו, כי גם

המה לחסדים ייחשבו. זהו גם המכווז במאמר הכתוב שלפנינו 'אנכי ארד עמר

מצרימה ואנכי אילך גם עלה', אמירה זו לא היתה רק ליעקב כי אם לכל הכלולים

בו, הקב״ה ידע מהו עתידם של בני ישראל במצרים, ואמר להם: בשעה שתתרבה

צערכם תדעו כי אנכי עמכם. ורואה אני בכל סבלותיכם. ואל תתמהו על כר שאני

מניח אתכם בצרתכם. איז זה אלא מפני שאני רואה את הטוב הגנוז בהם. אם כז

עליכם להודות לי על כר. ועליכם גם להאמיז שיסורים נאמנים הם. ואחר שיעשו

מכאז גם עלינו ללמוד פרק בהנהגת הבורא. עלינו לדעת כי מאתו לא תצא

העינויים. ועלינו להודות לו על כר.

והק' הר' חיים שמואלביא זצ"ל (שיחות מוסר עמ' קכ"ר). שבכלל מניז זה של ל״ג תיבות הוא שאלת פרעה – והם ח׳ תיבות ״ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייר". ויש להביז מה לתיבות אלו ליעקב. ומדוע נענש על התיבות שבכלל שאלת פרעה? ותירץ ר' חיים שמואלביץ: "ונראה שהתשובה על זה רומזה בדברי בעלי התוס' שפירשו שכיוז שראה פרעה את יעקב זקן מאוד ושערות ראשו וזקנו הלבינו מרוב זקנה שאל לו כן. והשיב לו יעקב, מעט הם שנותי, אלא מתוך רעות שעברו עלי קפצה עלי זקנה, וכעין זה פירש הרמב״ן שם. ולפי זה מבואר מעתה מדוע נכללה שאלת פרעה במניז התיבות שנתבע עליהן. כי אילולא שהיה יעקב מרגיש בצרותיו לא היתה זקנה קופצה עליו", עכ״ר. דברים נוראים, דמי שמתאונן על חייו

ואומר שהם "מעט ורעים", זהו סיבה שיפסיד משנות חייו.

מעטה אבות סימז

ולא יכל יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ... ויתן את קלו בבכי וישמעו מצרים וישמע בית פרעה (מה-אב) The Chazon Ish zt^ol is quoted as saying: "The generation that became non-religious came from parents who were religious. These religious parents saw what was happening with their children but, for whatever reason, could not stop them. They cried lonely, bitter tears, they prayed, they fasted, but it was too late to stem the tide. But Hashem does not forget a Jewish tear. If those tears of sincerity did not help to save their own children, they have helped for the grandchildren and in some cases, great-grandchildren. That's the reason why these children come back to Yiddishkeit today - because Hashem doesn't forget Jewish tears." Sometimes tears have a delayed reaction for the person they were addressed to. Even though, at the beginning they don't seem to have an effect, years later these very tears can ultimately reach their mark.

The following story is about a fellow who made a Siyum Mishnayos on Shas for his father's yahrzeit on the hundredth year of his father coming to America. At the siyum, he retold the trials and tribulations that his father went through. He explained how the "Goldene Medina" (Golden Land - a name ascribed to America) made his family into gentiles. He was the youngest of nine children. The other eight had already severed their ties with Yiddishkeit. His father's last hope was his youngest son Mordechai, who was being pressed by his father to enroll in Yeshivah College. Hopefully, this would keep him religious.

Finally, on the morning of his sixteenth birthday, Mordechai mustered up the courage and approached his father before davening. "Papa," he said, a bit timidly at first, "I'm not going to Yeshivah College. I'm not going to lay tefillin anymore. I'm not going to *shul* on *Shabbos*, and I am going to be just like my brothers and my sisters, and my friends."

The fellow looked at those assembled at the *siyum hashas* and continued, "The courage dropped from my hands as I lifted them up to protect myself from the expected slap. My father's eyes blazed, and he stepped toward me. Suddenly, he stopped and began to plead. 'Motke, du bist die letzte' - Mordechai, you're the last one. My last hope. You are not like the others. Don't say what you said. Hashem will forgive you, don't mean what you said.' His words came out in a jumble.

I was shocked to hear my father beg. Begging was not his way to deal with the family. I realized that he must be deeply wounded if he didn't attempt to hit me. I couldn't bear to see his hurt. I truly loved him.

"Papa, please don't make me learn to be a rabbi. I just want to be like my friends and everyone else in the family."

"So don't be a rabbi. You can still be a good Jew, put on *Tefillin*, eat kosher, keep *Shabbos*. But don't become a goy like the others. It's enough that I raised eight *govishe* children. I don't need nine. Motke, Motke, it's enough already."

Papa burst into tears. I had never seen my father cry like that. He was a stoic man and tears was not his normal way.

I, too, burst into tears and with great emotion, I threw my arms around him. "Papa, Papa, please don't cry. I don't want to hurt you. It makes no sense for me to be frum (religious), but I'll try, I'll try."

For this sixteen-year old, the tears were soon forgotten. I barely tried, knowing all along that I would not keep to my word. It did not take long for me to go the way of my brothers and sisters, and all the other Jews charmed by America.

My father eventually passed on, never having the *nachas* of seeing his children light a *Chanukah menorah*, or learn a *daf* of *Gemara*. He never saw his kids wearing *Tzitzis* or a *Yarmulke*. But those tears, the tears he shed when confronted with his ninth and final child, were not in vain. Later in life, though, I remembered the tears and they changed me - utterly, completely. When my son, Shlomo Michael, who is named after my father, wrote to tell me that he was studying at Yeshivah Ohn Somayach in Jerusalem to learn what it means to be a Jew, I immediately flew to Jerusalem to talk him out of his nareshkeit (foolishness). Then I remembered my father's tears. And I realized that Yiddishkeit is not nareshkeit!

"So on this centennial of my father coming to America and on his Yahrzeit, I want this siyum to tell America: 'America you beat us Jews bad, but you didn't win.' And to tell my father, 'Papa, you were beaten badly, but you didn't lose!'"

ובתב עליו ליהודה ולבני ישראל ... וכתוב ארא הפארא הכתב עליו ליהודה ולבני ישראל ... וכתוב אל השוא הארא היול הביו Malchus Yehuda and the rest of ten tribes. The Levush connects the Haftorah and Parsha by noting how Yehuda and Yosef were the main "players" involved in *Klal Yisroel's* descent into Egypt. But why should those who sent us into exile be the ones to reign as kings over the nation?

R' Tzvi Shloime Mizranolader *shlita* explains that when one is faced with an adverse situation, he can respond in one of two ways. He can buckle under pressure, or he can rise to the occasion and answer accordingly. Although all the brothers were responsible for the *Mechiras Yosef*, Yehuda

תורת הצבי Yechezkel HaNavi compares Klal Yisroel to dry bones. The bore the most responsibility since it was his idea. Chazal note Navi divides Klal Yisroel into two parts - "Yehuda" and that in the immediate aftermath, Yehuda realized the folly of "Yosef" - and discusses the eventual reunification of his ways, and without shirking the blame onto his brothers, he rose to the occasion and led the family in the search for Yosef. 1.0

Additionally, Yosef HaTzaddik was called "Tzaddik' because he stayed true to his upbringing and did not buckle under the constant pressure of Egyptian society. Also, upon ascending to the position of viceroy and seeing his brothers before him, Yosef took responsibility for their well-being on his shoulders and made sure they had what they needed.

Ultimately, despite Yehuda's error and Yosef's adverse conditions, the two of them became kings in Klal Yisroel due to their sense of responsibility for their brethren.

ויאמר ישראל רב עוד יוסת בני חי אלכה ואראנו במרם אמות ... (מה-כח)

1.3

1.3

There is a famous question that is asked: Assuming that Yosef knew that his father Yaakov was in a state of mourning for his missing son, and must have been distraught, why did Yosef not send some sort of message to him that he was alive and well? As a son who cares for his grieving father, relieving his pain should be uppermost in his mind. Prior to becoming Egypt's vicerov it was impossible to send such a message, but after he rose to power why then did he still not initiate contact?

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZI"L

One answer given is based on the well known *Medrash* that at the time of *Mechiras Yosef*, the brothers made a deal that whoever would tell their father what happened to Yosef would be excommunicated, put into cherem. They even included Hashem in this exclusive pact. Even though Yitzchok Avinu knew the facts, he too, didn't reveal the truth. Yosef Hatzadik himself grasped the Master Plan and was unable to leak the secret. From this we learn that when we clearly see yad Hashem at work, we mustn't get involved, so as not to *chas v'shalom* interfere with His plans.

There are many other answers offered, but I'll mention one more I saw this year, that can serve as a lesson for all times. R³ **Shamshon Raphael Hirsch** *zt*^{*}*i* writes as follows: Yosef knew that Yaakov was devastated by the loss of his son. He also knew that if Yaakov were to come to the realization that it was caused by kinah and sinah, it would have been that much worse. Because a father would rather think one son is lost, than to live with the knowledge that his progeny "hates" one another to such an extent. Yosef, therefore, waited until the point of reconciliation; until harmony was restored.

This can serve as a life lesson. Our Father in Heaven is also pained when His children are living in discord and disunity amongst themselves. If we wish to bring Hashem, Our Father, true nachas, all ill-will and fighting must immediately cease. May we be *zoche* to hear the words "אני ה'' *b'karov* with the hastening of *Moshiach* אני ה'' *b'karov* with the hastening of *Moshiach*

משל למה הדבר דומה ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלקים ... (מה-ח)

There are times when we are wronged and cheated, and we may find it difficult to forgive the wrongdoer for his deed and move past it. To help overcome these feelings, Harav **Yisroel Belsky** *zt*"*l* would tell the following parable:

The New York City Marathon is an annual city-wide event that courses through the five boroughs of New York City, with tens of thousands of participants from dozens of countries. It is considered the largest marathon in the world.

One year on the day of the marathon, Reuven met his friend Shimon getting ready to participate in the marathon. He was "jogging" in place, wearing his spandex and all. Suddenly, an idea stuck in his head. "As you know, *Pesach* grandmother in Staten Island, that I would bring to her the bird. This is the extraordinary attribute Yosef exemplified!

necessary potatoes that she needs for Yom Tov. It'll be a lot quicker and save me valuable time if you can bring it to her. If it's not too big of a deal, and since you're going to be passing in that direction anyways, would you be able to take some potatoes - just a 50-pound bag - for my grandma?"

"As much as I'd like to help out," said Shimon, "I simply cannot. When I run, I can't have extra weight on myself!' נמשל: When a person can't find it in his heart to forgive someone, he is in essence walking around with a heavy sack of potatoes on his shoulders. A person must train himself to look past offenses committed against him and raise himself above life's challenges. If we can live our lives in this manner, it will be a more pleasurable life and we'll find it easier to forgive when we're slighted. A person with such attributes is approaching," Reuven said to Shimon, "I promised my will be able to "run" through life light as a feather, free as a

ויפל על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו ... (מה-יד)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN - RAMAT SHLOMO

When Yaakov came down to Mitzrayim, the Torah tells us that Yosef fell on his father's neck and cried there for a while The Maharal M'Prague zt" explains that the emotion of love that Yaakov felt at this moment was so powerful that he chose to take the intensity of his love and direct it towards Hashem. This was quite different from earlier when Yosef cried on his brother's neck. Chazal teach us a very important lesson regarding the incident when Yosef and Binyomin cried on each other's shoulders: Each one felt the other's pain - איש בעול עם חבירו - sharing the burden and pain of the other. Yosef cried over the destruction of the two בתי מקדש situated in the portion of Binyomin, while Binyomin cried for the loss of Mishkan Shilo in Yosef's portion. This was not just brotherly love; this is the way every Jew must feel towards his fellow Jew.

Chessed can be done by many people on many different levels. Sometimes we help others because we feel sorry for them sometimes we feel sorry for ourselves - there are many ulterior motives. The middah of אושא בעול עם חבערו, however, can only be achieved with complete sincerity. **R' Yeruchem Levovitz** zt" says that it is not enough to see or hear someone's pain; to truly help another, we must feel and understand their pain! When someone understands another's pain, it automatically becomes relieved somewhat, just as when a person feels another's joy, the happiness is automatically heightened. One cannot singlehandedly solve other people's problem, but by simply taking the time to listen, to recognize the issues that the other faces. a kind word, an act of sincere kindness - one cannot imagine how much he has helped!

This *middah* is called דחבירו as opposed to בחבירו to signify that a Jew is not expected to carry the full burden of others. Rather, we are supposed to share the burden, by relating to others as true friends - with concern, love and sincerity. Its not enough to be just a רובירו - friend; we must be יעם" - compassionate with our friends at all times!